



T Z I G Á N Y

PREDIKÁTZIO.

Egykor a' Tzigány-Sereg Gyűlést hirdettek egy Városban, éppen akkor történek halála Rajkónak a' Sátorban, ezen szomorú és gyászos alkalmatosságra a' szép Tzigány-Sereg kéré az öreg Vajdát, hogy az ő kedves Rajkójoknak utolsó tisztességét megtenni ne terheltenék, de úgy, hogy az ő ékessen szóló bútsúztatását

is

is a' szép szurkos Tzigány-Seregnek vígasztalására tenné' meg. A' melly-is így következik szóról szóra:

A' mi segedelmünk légyen a' nagy szemű Jupiternek nevében, a' ki tsinálta az öreg ülőt, a' vaspőrölyt, a' fúvót, a' legyezőt, a' nagy és kis kalapátsot, annak minden tsengő bengő sersámát egyetemben, Amen.

Zsendüllyetek- sel óh mi meg rongyollot Híveink a' Hollóknak károngásával, a' Sarkaknak tsergésivel, a' Matskáknek nyávogásával, és az Verebeknek tsiripolásával.

Te Uram! szép fekete szemű Jupiter, régen meg-ígérted ezt minékünk ilyeténképpen: *Ifrizkum Bifrisz Cifriscum Czingere bingi*; az az Te Uram Jupiter! meg-őrizzhetsz minden ártalmas Vadaktúl, úgymind azs Őzsektül, Sarvasoktól, a' Denevérektül, a' Fosó-Gémtől,
és

jés a Silaj tsikóknak meg-patkulásátul, mind ezek felett a' mitül leg-jobbanfélünk, a' Katonaságtúl, sőt est-is meg-ígérted, hogy gondod léssen reank, Farahótul származott fistés Rajkóidra, hogy gondoskodól róllunk, 's im e' következendő sükségeinkrül:

1. Az Angliai Skarlát postóból való vörös Nadragrúl, arany-súj-tással ki-hányva.

2. A' fekete Bársonybúl való arany paszomántus Lajbirúl.

3. A' vörös steklis és sarkan-tyús tsizsmárúl.

4. A' melly leg-ékesebb előt-tünk, a' Róka-turkos, kurutzos, fényesen ragyogó aranyos gombokkal meg-rakott zöld selyem-postó mentérül. De óh fájdalom! mind ezektül már mi örökre el-maradtunk, sőt az öreg Vajdátok a' vásárban- is a' sok egész víg pos-tókbúl-is nem kaphata főtnak a' tirdire tsak egy polturárát - is, a'
mel-

mellyen meg-somorodván ázs öreg
Vajda, mondván: *Aphengyom náne
haszna ritka vásár.*

Szép barna kípű,. fejeér fogú
Hallgatóim! ennek a' mi füstös és
surgos Rajkónknak éppen éj-fél
tájban történik halála, de minek-
előtte el pisálta volna magát, ezst
mendá azs öreg Annyának, A'
kis *Rajkó purdémnek* hagyom a'
rongyos vörös Nadrágomat, a' sár-
ga Tsismámmal egygyütt, ezsek
után el-fordulván, úgy jött-ki a'
szájján a' bile, mint egy vastag
Hárs-kötél. Ezst látván azs ő fe-
lesige, a' somséd sátorba salada,
mondván: *Dádé Dádé*, aj jaj; oda
van a' *Rajkó'*, *Dikhétz* a' más vi-
lágra.

Farahutúl sármazsat füstös kí-
pű Hallgatóim, sép volt jó volt
ezs a' Rajkó de még-is meg-holt.

Úgy de ezst kirditek, miben
álott sépsége 's jósága, 's jaj im
alább meg-tettsik ezekbül, 's mert
meg-

meg-vágnak írva azs örökkön örökké Sátorban lakozsott öreg Vajdáné Asszonnak pendele kortsának 66-dik rántsának 74-dik portsikájának 84-dik 86-dik 87-dik fel ' akastásaban.

Ti somorú 's idegen nemzsetü surkos Hallgatóim, hogy súp volt ezs a' Rajkó, meg-tettsik ebbül, mert azs ő sépsége olyan volt, mint a' Bivalé, azs ő termete olyan, mint a' súp sekete Tsókáé, jósága - is meg-volt, nékie, mert a' mit azs Ő két semei meg-láttanak, azs ő két kezsei ottan nem hagy-ták.

Amott vagyon egy fejer Ló, a' sarkánál vannak sok bogarak: Én, ti tsókás semü öreg Vajdátok , én vagyok a' fejer Ló, ti vagytok a' bogarak, *Rajkó* pedig el-megy, és el-vál tülletek, ezst hagyja általam Testamentomúl níktek: *Elő-sör*: Hogy a' Lovakat jól meg-kor bátsoljátok, hogy fris légyen azs el-

el-tserélésig. *Másodszor*: A' hat agú korbátsot a' ló-vásárban magatoktól el-ne hagyjátuk« *Harmadszor*: A' Lovakat jól mek' keféljítek-*Négyédsér és utúljára*: Tseréllyetek, beréllyetek, tsípjetek ha lehet, 's meg-engedig lopjatok, surkos és füstös lígyen mind ingetek mind gatyátok.

Végezsetre és utoljára, ezeket kívánja néktek a ti hosszú sakállú tsókás semü üreg Vajdátok, hogy lígyetek mindenkor mindenekben serentsések, és soha azs áldás a' ti tarisnyáitokbul ki-ne fogyjon, darab kenyerekkel midenkor meg-rakva lígyen, hogy a' kis *Purdék-nak* lígyen mit enni. Azs a' zsíros alkotmány, a' ki-is a' kápostát legjobb ízsüvé teszi, tudni illik a' salonna, soha a' satyrotokbul él-né fogyjon. A' ti sép barna kípü és fekete selyemhez hasonló hos-su, és íkés hajú feleségteknek-is parantsolván mondom, a' mellyek-

is

is a' mi íkesen sólló nylevünnkön
így sokták azs ő Uraikat a' korts-
mábúl elé-hivni: *Usára Usára szu-
szkere csalabingaszköre*, azs-azs: Üs-
sunk sátort ezsen gyöpön sép gas-
dám, közsel van ide a' falu, itt
azt erdő, senet is ígethetünk, itten.
Parantsolván mondom: hogy a
kötzölét jól meg-foldozzátuk, ne
hogy a' kis *Purdé* ki-tseppennyen
belőle, ezenkívül a' sép barna ki-
pü Assonyi Nem, soha meselü nél-
kül a' városba vagy a faluban el-
menni ne méréseljen, hanem azst
kezsében hordozszsa hármásával-
is, nem külömben a' borosta és
meselő kötést-is fojtassák, és a'
furoknak meg-olvastását-is minden-
koron gyakoralják, azs eskábát
vagy pántokat magokkal hordoz-
zák, hogy a' sütő tekenőt minden
háznál bé-fódozhassák. Amen.



*Ki-kísíró Éneke a' szép füstös
Seregnek'*

Bártsak addik meg nem holtái volna,
Még egy fejér Lovat nem loptál volna'
Meg-hóit, meg holt a'Tzigányok Rajkója,
Felsége Sátor-sáját számlálja.
Serette ő a' veres Nadrágot,
De nem serette azs igasságot,
Irgundum gule tsororum Sordikhéta,
Ssophengyule gagyule.
Mikor a' sép Tsigányságok,
Egyiptomi rokonságok,
Egy nagy házsat építettek,
Salonnából kerítettek,
Gyékény ponyva volt oldala,
Teteje tsak azs ég vala,
Énekeltek egy sótból,
Imádkoztak egy tálból,
Azs ereg Vajda taníta,
Péti fija Kántor vala,
A' füstös község halgatta,
Hogy azs írást magyarázsta'

